

LEIF WIVELSTED

Leif Wivelsted blev født i Aarhus i 1948 og voksede op ved Harald Jensens Plads, Søndre Ringgade – og Åboulevarden, hvor hans far havde skrædderværksted. Det er blevet til et liv med masser af musik og radio; lige fra læretiden hos Kaabers Musikforlag og ansættelsen hos Fona, til Leif nu er 'oldermand' hos DR i Aarhus, hvorfra utallige danskere har hørt hans stemme gennem mere end 40 år.

Interviewet af Bent Hjortshøj, Dokk1, 2. december 2016

HJEMMET

VI SKAL SNAKKE LIDT OM DIN BARNDOM. HVORNÅR ER DU FØDT, OG HVOR I AARHUS ER DU FØDT?

8. maj 1948. Det er fødselsdatoen. På det tidspunkt boede vi, min familie, det vil sige mine forældre, min storebror og jeg i den karré, der danner Søndre Ringgade og Skanderborgvej. Den var blevet påbegyndt før 2. Verdenskrig, og under besættelsen var den stadig åben. Mine forældre fortalte om, når der var udgangsforbud, lå de og fes rundt til hinanden enten via kældrene eller

tørrelofterne hele vejen rundt. Så holdt de nogle fester der som ind i helvede, for at sige det rent ud. Tyskere eller ej, det gik på livet løs.

Min far var skrædder, og var ansat... jeg kan ikke huske hvor, men det er sådan set også underordnet... men 1. oktober 1945 åbner hans skrædderforretning på Åboulevarden 57. Når det først sker på det tidspunkt, var det fordi krigen blokerede for, at man kunne få det der i fagsprog hedder metervarer fra England. Hele skrædderindustrien var faktisk baseret på stoffer, man kunne få fra England. Han åbnede forretningen som selvstændig. Det var hårde tider dengang; det var jo et håndværksfag, og det var efter opskriften. Det mærkede vi også i vores barndom, der var ikke mange penge til stede. Han tjente jo kun penge, hver gang han syede et sting. Men det var fine tider for skrædderi dengang, for det var inden konfektionen begyndte at overtage og æde sig ind på håndværket...

DET VIL SIGE HVER GANG MAN SKULLE HAVE EN HABIT, SÅ SKULLE MAN...

... så var den skræddersyet, yes. Det har sikkert kostet kassen, dengang, også. Men det betød for os børn, min seks år ældre storebror Erik og jeg, at vi så godt som aldrig så min far. For arbejdsgangen var den, at far cyklede fra Langenæs, hvor vi boede, til Åboulevarden, og der syede han så dagen lang. Jeg mener, han havde to-tre ansatte op gennem 40'erne.

OG HAN VAR SELVSTÆNDIG?

Han var selvstændig! Min mor kørte ned på cykel hver middag med varm mad til ham og en madpakke til om aftenen. Og sådan gik det dag ud og dag ind. Han var sjældent hjemme før 8-9 om aftenen. Min bror og jeg delte værelse i den forholdsvis lille lejlighed, det var. Jeg kan huske, at jeg tit og ofte holdt mig vågen lige til jeg hørte, han kom hjem.

DET VAR IKKE MEGEN KONTAKT, DU HAVDE MED DIN FAR?

Nej, det havde jeg netop ikke. Da jeg blev født i 1948, var han 42, så han var også en forholdsvis gammel far. Min bror havde haft et meget bedre forhold til ham, end jeg havde, fordi han altid syede. I lyset af, at hans arbejdstider, ja, at hans

arbejdsliv spændte over så mange timer dag ud og dag ind, gik mine forældre på jagt efter at finde et sted at bo nede i Midtbyen.

Og så viste det sig, at der pludselig blev en lejlighed ledig i ejendommen. Den fik vi. I februar 1954 flyttede vi fra Langenæskvarteret ned til Åboulevarden. Jeg vil ikke ligefrem sige at det var fra asken til ilden eller fra helvede til himlen, fordi min far havde sin skrædderforretning der. Baglokalet, hvor der blev syet, vendte ud til gården. Når jeg legede dernede, kunne jeg se min far sidde derinde, så det gav jo et helt andet forhold i familien. Det var skønne tider.

Og det var jo i øvrigt et fabelagtigt sted. Der var baggård med to garager, men bagved, gik man en 10-12 trin op, så var der en kæmpebaghave! Som førte op til tilsvarende fra Frederiksgade. Frederiksgade og Åboulevarden mødtes i en baggårdslinje, hvis man kan sige det sådan. Der var nogle kæmpetræer, og det hele var fantastisk godt. Vi legede, tumlede og klatrede. Det var den helt ideelle barndom.

Det var simpelthen paradiset. Vi skulle jo også råbe til hinanden i telefoner. Jeg ved ikke, om du kan huske rørene med Mariekiks i, som vi bandt snor i, og så sad man og talte i dem. Min mor og de andre sad så oppe i vinduerne, og grinede røven i laser, fordi vi råbte jo så højt, så selv om snoren vibrerede, kunne de oppe i ejendommen høre, hvad vi talte om. Det var fabelagtigt.

I gården ved siden af var der en købmand, som senere blev til Købmand Frost. I øvrigt, han var far til Per Frost, som blev guitarist i Gnags.

Og i gården der var der også garager, men de var konstrueret på en anden måde. Der var ingen baghave. Der var asfalteret, og der spillede vi rulleskøjter oppe. Det var sindssygt fedt. De kosteskafter vi fik, satte vi en kile i med en økse, bøjler i, og så spillede vi rulleskøjter deroppe. Det var selvfølgelig...

VAR DET DE DER GAMLE RULLESKØJTER, MED ZINKHJUL?

... stålhjul eller zink. Mine forældre var fattige, så jeg fik aldrig rulleskøjter med gummihjul. Det var der simpelthen ikke råd til. Vi var heller aldrig på ferie.

SKOLEN

Jeg gik i Laursens Realskole henne i Hjelmensgade 12. Vores tysklærer hed Brix, og han arrangerede busture til Spanien og så videre. Jeg tror, det var i 2. real, og der kom jeg som den eneste i klassen ikke med, for vi havde ikke økonomi til det. Vi havde heller ingen bil. Min far sagde altid: "Vi har ikke brug for en bil. Vi bor og arbejder samme sted". Der var ikke økonomi til det. Og gradvist blev skrædderfaget jo ringere og ringere stillet. Som sagt, så kom konfektion og de færdigsyede ting ind, og de kostede jo måske en tredjedel af prisen. Det var med til at opløse håndværket. Det at være skrædder, det gled ud.

STARTEDE DU PÅ LAURSENS REALSKOLE I 1. KLASSE?

Det var på Laursens Realskole. Min storebror Erik startede på Læssøesgade Skole. Da vi flyttede, kom han på Valdemarsgades Skole, og det var bølleskolen over dem alle. Jeg ved ikke, om du har hørt det fra anden side, men det var forfærdeligt. Det var rent elevtyranni. Lærerne var bange for eleverne. Det var jo det man kalder rosset, som kom fra Grønnegade og Møllestien i Aarhus. Så var der Munkegade, og Samsøgade...

DET VAR EN DRENGESKOLE...

... men de centralt beliggende kommuneskoler i byen var så ringe på det tidspunkt, understreget af at der var tre privatskoler indenfor 500 meters afstand – der var Kochs Skole på Åboulevarden, der var Elise Smiths skole i Nørre Allé, og der var Laursens Realskole. Mine forældre valgte så Laursen. Jeg kan ikke begrunde hvorfor. Den havde måske det bedste ry på det tidspunkt. Da det viste sig, at min bror blev smadret ... han var ikke sådan en fræk type ... med det samme mine forældre fandt ud af det, tog de ham ud af Valdemarsgades Skole, og så blev det Laursens Realskole. Da jeg skulle til at begynde at gå i skole, blev det også derovre. Det var fint, for vi var jo otte elever i 1. klasse.

DET VAR EN GOD START...

Det var en fantastisk god start! Fordi den havde sådan et hyggeligt miljø. Det er jo grundlaget for ... jeg ved ikke, hvordan man vender og drejer det i dag ... men jo ringere man stiller børnene, des ringere får de det, og jo større er chancen for,

at de kommer på kant med loven, og med samfundet. Har du det trygt og godt, jamen, så spreder du også mere glæde. Hvis jeg er godt tilpas, så kan de mærke det oppe på radioen, ikke? Hvis jeg er utilpas, hvad der sjældent sker, lister jeg også mere rundt, og siger "Vil du ikke?" Har du det godt, så kommer det ud.

DET KOMMER JO HELT AUTOMATISK. MAN KAN JO HØRE I RADIOEN, AT DU HAR DET GODT.

Jamen, det har jeg, fordi jeg synes, at det er fedt, det her.

HVOR MANGE ÅR GIK DU SÅ I DEN SKOLE?

Der gik jeg i fulde 10 år. Dengang hed det frem til 7. klasse, og så blev det realafdelingen, hvis man var god nok til det, og ellers blev det 8., 9. og 10. For at det ikke blev så klassesdelt, hed det: 1. real x og y. Det måtte ikke hedde a og b, for så kom det til at lyde som a-hold og b-hold.

Det var en god skole, på den måde, at der kom mange elever ind fra småbyer, Galten, Ødum ...

DE GIK EFTER DEN SKOLE?

Ja, og muligvis også andre skoler i det centrale Aarhus. Ude på landet, kunne man jo kun gå ind til 7. På det tidspunkt var det sådan, at ville man videre, og i gymnasiet, så var de centrale skoler en god basis.

DA DU GIK I SKOLE, VAR DER SÅ NOGLE FAG, DU SYNTES VAR UTROLIG SPÆNDENDE AT VÆRE MED TIL?

Ja, jeg vil sige det på en anden måde. Alt hvad der havde med tal at gøre, kunne jeg overhovedet ikke finde ud af.

DET VAR IKKE DIG?

Jeg har aldrig kunnet det! Jeg er mere sprogligt orienteret og kulturelt orienteret. Det ligger til mig. Det der med geometri og aritmetik – uha, jeg forstod det aldrig! Parenteser, brøkstreger, kvadratrødder. Når $a=c$, er det fordi c og så videre ... Så derfor – jeg blev meget hurtigt sprogligt orienteret, og på det engelske for eksempel. Vi havde også tysk.

RADIO OG PIGTRÅDSMUSIK

HVAD SÅ EFTER SKOLEN? HVAD LAVEDE DU SÅ?

Jamen, min bror kom i lære som kemigraf, hos et af de lokale firmaer, hed det Hammerschmidt?

BUCHTRUP? DET VAR I ROSENKRANTZGADE.

Præcis! Der kom han i lære. Han mødte klokken 7 om morgenen, og var færdig klokken 3. Da jeg nærmer mig tiden for at komme ud af skolen ... jeg kom ud i maj, juni 1965 ... begynder mine forældre med, hvad jeg kunne tænke mig, øh ... jeg havde jo fået min første guitar som 12-årig. Det må vi hellere lige få med!

DET ER JO RET VIGTIGT.

Jeg var jo barn af Cliff Richard, Elvis Presley, Jørgen Ingmann og hvad de hedder. Allerede som knægt, var jeg tændt på musik og på min 12-års fødselsdag, i 1960, havde jeg sparet 75 kroner op, som jeg gav til mine forældre. En af min fars kunder var en musikhandler i Frederiksgade 119 som hed Aage Schou, nede i kælderens, og han var berømt i byen, for han var ret god til at buldre ud i messinginstrumenter. Eller blæse. Stærkt populær, han kunne det der.

Der fik min far ... måske har han fået den billigere, hvad ved jeg ... en fin guitar med kasse på og det hele. Dog ikke elektrisk. Den fik jeg på min 12-års fødselsdag, og det var så under, at jeg skulle garantere mine forældre, at jeg ville tage undervisning.

DET VAR SÅ DET NÆSTE, AT DU SKULLE TAGE UNDERVISNING?

De havde fundet en mand, der hed Knoblauch. En guitarist, men han var til det klassiske. Efter et år, var alle enige om at han var ikke den rigtige. Så det holdt jeg med, men så fik vi fat i Henry Lind oppe fra Ny Tjørnegade 34, Aarhus N.

Han var orkesterleder, og havde Henry Linds Show- og Hawaii-orkester. Hans kone var med, med mørke krøller og det hele. Hun skulle ligne en Hawaii-pige. Man husker de der fotos, ikke? Hun kom selvfølgelig fra Aarhus, og kørte ind til byen med 3-eren.

Men han var skidegod. De var jo ude at spille hver fredag-lørdag. Vi er i 1961 nu.

Jeg ved ikke, hvilke veje der bragte mig derop, men jeg kom i hvert fald derop. Det var hver tirsdag eftermiddag med 3-eren til Stjernepladsen, og så hen ad Bøgegade til Ny Tjørnegade, og så var det fra tre til halv fire hver tirsdag. Det kostede seks kroner per halve time.

VAR DU ALENE OM DET?

Det udviklede sig. Han syntes, jeg var en vældig god elev, og så kom Anders Fisker bagefter. Hans far havde Fiskers Køreskole ude i Højbjerg. Anders og jeg, vi snakkede selvfølgelig sammen. Jeg gik, og han kom. Vi fandt ud af, at vi skulle mødes bagefter. Det gjorde vi, og så spurgte vi Henry Lind, om vi kunne få de to gange en halv time som én time sammen. Der var jo nodehæfterne med "Ti vi ka' li' " fra Wilhelm Hansen, Söderström, Engstrøm & Södring og så videre Vi kunne øve med, at jeg spillede melodi og han spillede akkorden, og bagefter byttede vi, så han spillede melodien, og jeg spillede akkorderne. På den måde fik vi også øvet samspil. Det gik der nok en to-tre år med.

Og så – ja, det er jo nok deromkring '65, '64 vil jeg skyde på – via en af min fars kontakter, den tidligere nok så berømte postrøver Hylledie – har du hørt om ham?

NEJ...

Nå, men det er der sikkert andre der har. For han stjal nemlig fra Holiday on Ice, postrøveren kaldte de ham, Holiday on Ice var nede i Aarhushallen. Han havde en datter, der hed Lone og hun havde et orkester, der hed "Lone og hendes Gentlemen". Det var sådan en omgang Grethe og Jørgen Ingmann Kvintetten eller Jørgen Grauengaard og Lis Bjørnholt Kvintetten, fordi vi taler jo som sagt formodentlig om '63-'64. Der blev jeg så guitarist og kom til at spille sammen med Holger Laumann og Allan Mortensen på trompet.

ALLAN MORTENSEN. PÅ TROMPET! SÅ DU KENDER ALLE DE DER FRA STARTEN ...

Jeg var i det fra starten. Det var vi jo. Og ellers var man jo på Boom og Box 72 og hvor fa'en det ellers var at de kom, alle grupperne vi hørte. Min far var jo stepdanser i sin fritid...

STEPDANSER?

Ja, han var Danmarks bedste stepdanser i 40'erne. Han var Danmarks Fred Astaire...

DET MÅ JEG NOK SIGE...

... og sammen med min mor og to andre piger, var de fire, der optrådte i kjole og hvidt og alt det der. Min far underviste i stepdans. Det er det, jeg kommer til at tænke på nu. Det var i 60'erne. To aftener om ugen. Han var jo fuldtidsskrædder. Derfor kendte han to af de mest kendte danselærere i byen, Paul Nedergaard og Kurt Brøgger. Han lejede sig ind hos dem. I en årrække hos den ene, i en årrække hos den anden. Og derfor kendte vi hinanden og derfor var det en indgang til Boom og Box 72 og hvad de nu hed sidenhen, fordi mine forældre, Kurt Brøgger og hans kone, sås privat. De var helt inde i miljøet.

På det tidspunkt fik jeg en Grundig TK14 båndoptager. Og det var jo vældig godt, troede jeg. Jeg troede jo sådan set, at jeg var lige så god som Jørgen Ingmann og Hank Marvin tilsammen. Der var desværre det, at der fulgte en mikrofon med til båndoptageren. Det lød absolut ad helvede til, det jeg spillede. Jeg er jo venstrehåndet af natur, men spiller som højrehåndet. Og alle tror, at det er et spørgsmål om bånddelåddelum... nej, det er et spørgsmål om at styre anslaget. Det hele er anslaget. Og der er min højrehånd jo lige så svag som din venstrehånd.

JEG SPILLER SELV GUITAR...

Så ved du præcis, hvad jeg taler om. Og derfor gik jeg over til at spille overvejende rytmeguitar, for jeg kunne jo ikke styre, jeg kunne jo ikke spille nogen fede soli, som det hedder. Men jeg kunne spille akkorder, for så havde jeg styr på venstrehånd, og kunne spille de der anslag. Efter halvandet år med Lone og hendes Gentlemen, hvor vi kørte rundt i et mørkeblåt folkevognsrugbrød, fem mand og udstyr – det hele var der – gled det lige så stille ud for mig. Men jeg kom så med i forskellige andre pigtrådsgrupper. Det hed jo pigtråd her og der og allevegne...

JEG HAR SELV SPILLET I PIGTRÅDSGRUPPER...

En af dem fik øvelokale i Skt. Annægades Skole, nede i kælderen, hvor der var en form for kantine for skolens elever. Det var så efter opskriften: "I må gerne øve der, men...", når alle de der ungdomsskoler havde pause, skulle vi give dem en fem-seks numre. Det var betalingen i gåseøjne. For at lov til at øve gratis, skulle vi levere varen, når de havde pause.

VI ØVEDE OPPE I CHRISTIANSKIRKEN, HVOR VI SPILLEDE I KRYPTEN. EN GANG OM MÅNEDEN SKULLE VI SPILLE TIL LØRDAGSBAL... SÅDAN VAR DET, NOGET FOR NOGET.

Øvelokaler var sindssygt svære at få. I mit univers spillede alle jo pigtråd...

JA, HVER GADE HAVDE JO MINDST TRE PIGTRÅDSORKESTRE...

Jeg kom i lære i Kaabers Musikforlag i 1965 oppe i Ryesgade 16. Det var jo sådan med de der bondeballer – af sted fredag eftermiddag klokken 3, og det kunne jeg ikke mere. Lørdag, det var også af sted klokken 3, for eksempel til Fyn. Man spillede fra 9 til 2, og var hjemme igen klokken 5 søndag morgen. Søndagen gik med at sove, og så gik man på arbejde igen.

Efterhånden gled det ud, men så gik jeg over til at undervise i stedet for. For en ting var, at jeg ikke var hurtig på singlespillet, men jeg havde jo pædagogikken og idéen med at undervise. Det går jo langsommere, og folk kommer ind. Da var jeg flyttet hjemmefra. Jeg boede Marselis Boulevard 20 allerøverst oppe. Det var en tømrermester, der havde ejendommen – Gregers Petersen, han havde en tømrerhandel – lige overfor Amtsgården. Kan det passe? Deromkring, der hvor man blev skilt!

DE DER GULE ...

Ja, lige deroverfor. Jeg havde elever en gang om ugen – bare en to-tre stykker om aftenen, og stadigvæk til seks kroner per halve time...

DET VAR STADIG PENGE.

Yes. Jeg har stadig et par guitarer... Det skal jo helst udvikle sig, når vi bevæger os inden for kunst og kultur. I begyndelsen laver vi kopier af et eller andet, der inspirerer, men så skal det helst udvikle sig til noget personligt. Dertil nåede jeg aldrig! Det blev ved de der kroballer, og det var sjovt.

Det har jo været en fantastisk styrke for mig i radiosammenhæng med de interviews jeg har haft med musikere. Når jeg har siddet sammen med en George Benson eller med en Les Paul... og hvem fa'en det nu har været af de der store guitarister, har jeg jo mere end 100% forståelse for deres liv, og det de har gjort og det de har skabt.

VIL DET SÅ SIGE, AT DU SELV KOMMER PÅ KAABERS MUSIKFORLAG? OG HVAD SKER DER SÅ DER?

Jeg kommer selv på det. Der kommer jeg simpelthen regulært i lære. Jeg startede det første år nede i stueetagen med guitar- og popmusik med hovedtelefoner på: "Du sætter dig oppe ved boks 3". De sidste par år – det var en treårig læreperiode fra 1965-68 – kom jeg op på 1. salen, hvor der var klassisk musik, noder, blokfløjter, alt det der.

Jeg kom til at kende Rings Klaverskole rigtig godt, og Schuberts Lieder, Bind 5 for en altstemme, hvis det skal være. Jamen, vi var det eneste sted uden for København, hvor man kunne købe noder. Alle de folk, der studerede på Musikvidenskabeligt Institut og Konservatoriet plus på lærerseminarierne, kom og købte ind hos os.

DET VAR SÅ FRA GUITARERNE TIL DEN KLASSISKE MUSIK?

Ja, og det befandt jeg mig vældig godt med. Jeg kan huske, at på det tidspunkt – var det i 65? – begynder Leonard Bernstein at indspille Carl Nielsens symfonier. Det startede med Espansiva, og så kom de gradvist. Og så var der en smart klarinettist der sagde: "Hov der er jo penge i det her!" En af de der amerikanere, som 'we are only in it for the money'. Det var Benny Goodman. Han lavede Carl Nielsens klarinetkoncert, og den døde helt ned, for at sige det rent ud. Hans indspilning varer 28 minutter. Så sagde Bernstein, vi tager lige klarinettisten fra New York Philharmonic, og det varede 23 minutter. Og så fungerede den. Jeg tror jeg var 12-15 gange om at lytte den igennem, inden jeg forstod den. Det kunne jeg gøre, mens vi gik deroppe på 1. sal.

BEGYNDTE DU SÅ AT BLIVE VAKT RIGTIG MED MUSIK?

Ja, på et bredere plan. Hele vejen igennem. Poppen har jo hele tiden bare været der. Altså som sagt med Cliff og Elvis – men så bliver det mere pædagogisk, hvis

man kan sige det på den måde. Og de år med den klassiske musik – fabelagtigt, jeg nød det som ind i helvede, for at sige det rent ud. Det er et univers, som er helt fantastisk. Du får taget hul på Stravinskij, Sacre du Printemps, og alt det, ikke – og den synkoperede verden, han introducerede, fabelagtigt.

Der var jeg fra 65-68, og de var så glade for mig, at de gerne ville beholde mig derudover. Det var jeg så et års tid mere, og så løber man ind i det sædvanlige – én gang lærling, altid lærling. Det kan godt være, jeg var udlært de 31. juli 1968, og fuldtidsansat som ekspedient, som det hed den 1. august 1969. Men jeg fik lov til at vaske gulv nede foran vinddøren stadigvæk. Det var det der indhak, hvor man gik ind til Cafetten, et caféteria, til venstre, og vi lå til højre i nummer 16. Mit liv ændrede sig ikke spor. Et års tid frem, i august, september 1969, viste det sig, at afdelingslederen i Fona, Guldsmedgade, afdeling 60 havde købt varer ind og opbygget et stort lager. Rigtig smart, når man er importørvirksomhed ... de skal jo også sælges igen. Hun blev fyret, stillingen blev slået op, og den fik jeg.

SÅ DU STARTEDE I FONA?

Ja, 1. oktober 1969. Der var jeg i fem år, vil jeg skyde på. Så er vi fremme ved 1974, hvor Danmarks Radio åbner i februar med første etape. Med Radiobåndet, som vi kalder det, når man går op ad trappen. De første to fløje til højre og venstre var radio.

Jeg gik på aftenskole det første år, jeg var i Fona, og tog statskontrolleret fagprøve i engelsk. I 1971 begyndte jeg at læse det helt nye hit inden for handelsuddannelsen, merkonomuddannelsen. Og blev færdig i 1974 og fik papir på det. Det var to fag om året, to aftener om ugen. Mandag aften forberedte man sig, tirsdag på Handelsskole, onsdag forberedte man sig, og torsdag på Handelsskole. Sådan gik der tre år – værsgo'.

Allerede efter få år i Fona kunne jeg se, at jeg ikke kunne stå som 50-årig og sælge popplader, det kunne jeg simpelthen ikke. Jeg måtte videre, og derfor gik jeg i gang med uddannelsen. Den var jeg glad for og det fungerede vældig godt. Jeg kan huske, da jeg blev færdig med markedsføringsuddannelsen, begyndte jeg at spejle rundt efter andre jobs andre steder, fordi jeg ville ud af at stå bag disken...

MEN MED MUSIK, PÅ EN ELLER ANDEN MÅDE...

Ja, både og. Jeg syntes bare, jeg skulle prøve noget andet. Så var der et stillingsopslag i Dansk Supermarked, Nå, det søger jeg – det koster jo ikke noget at søge. Jeg var ude i Højbjerg og tale med lederen, udviklingschef Frank Hoppe. Han var vældig begejstret, for jeg kommunikerede jo ud og alt det der, så han sagde: "Jeg kunne forestille mig, at vi starter med at du bliver chef for tøjafdelingen i Føtex i Horsens". Nå, tænkte jeg ved mig selv, det lyder fandeme ikke smart. Hvad i alverden har manden gang i? Hvad skulle jeg stå og sælge undertrøjer med korte eller med lange ærmer for? Det gik ikke. Tøjafdelingen i Føtex i Horsens? Skulle jeg være ansvarlig for den? Hvad fanden skulle jeg med den for?

Jeg var dog blevet så klog, så jeg sagde ikke noget om, at det var jeg ikke begejstret for, men jeg måtte sige til dem, at det var slet ikke den vej. Skulle det være noget, skulle det være marketing eller reklame. Men han sagde – det jo havde været vældig hyggeligt – han sagde nemlig: "Når du går videre i dit liv, skal du sørge for at finde et job, hvor du skal kommunikere med folk." Det syntes han, at jeg var god til.

Så kommer vi lidt længere frem – det har vel været maj måned, hvor jeg så har papiret fra Handelsskolen. Det var ude på Viemosevej. Der var så stor tilstrømning, at de ikke kunne klare belastningen inde i Christiansgade. En gammel pigeskole, der var lavet om til handelsskole. De første gange måtte jeg køre til Randers. Der var altså så stort et ryk på det inde i Aarhus, så de oprettede klasser i Viby.

DET BLEV PLUDSELIG IN, MED DE DER SKOLER.

Det var fordi det var moduler, og det kunne folk forholde sig til. Du kunne jo tage et år, springe et over, og fortsætte igen, hvis det var det, du ville. I bund og grund var der jo tale om en etårig uddannelse på fuld tid, men med arbejde varede det tre år.

Men jeg var jo stadig pæn afdelingsleder i Fona. Gerhard Nielsen, provinschefen fra radioen, kom hver anden lørdag ind i forretningen, mens hans kone skulle over i Emmery og have flødekanter. Der var altid kø ovre, og der var ikke noget

med numre. Det tog lang tid, og så kom han altid over til mig, stor og almægtig, som han jo var: "Har De fået noget nyt indenfor jazzen?" "Ja, nu skal De se, hr." og hen og kigge på det og det ... På et tidspunkt sagde jeg til mig selv: "Jeg spørger sgu om ikke der er mulighed for at få et job". Så jeg hørte provinschefen om "De mener, der kunne være mulighed for at kunne få et job, når jeg nu arbejder med musik?" "Vi ansætter kun journalister og teknikere!". Sjong, den sad bare, og så var den potte ude.

Men, jeg havde jo spurgt, og en ræv har mange indgange og udgange. Et af de orkestre, jeg spillede med i 60'erne, hed Loftkvartetten og holdt til i Hasle. Der afløste jeg min gode ven Erik Wisberg på guitar, da Erik skulle ind på Konservatoriet med tværfløjte. I de år var reglerne på Konservatoriet sådan, at du ikke må tjene penge på musik, du må ikke have en indtægt i musikkens navn, når du går på konservatorieuddannelsen. Der må ikke være noget kommercielt over den musik, det skal være helliget studierne ... og dermed punktum. Derfor afløste jeg Erik. Det var igen et af de der talløse pigtrådsorkestre.

Det etablerede venskab bibeholdt vi. Erik kom til radioen i København ... og netop i disse dage, det er 2. december i dag, så er det ham der skrev musikken til 'Magnus Tagmus'. Da provinsafdelingen starter, siger man til samtlige de af medarbejderne i København, der bor i Aarhus, eller er jyder: "Nu mere eller mindre tvangsforflytter vi jer til provinsafdelingen i Aarhus...". Det var et tomt hus. Der var ingenting. Du kan jo ikke bare lige få nogle folk ind ad døren til at lave radio og tv. Der skal jo noget erfaring indover. I kraft af at Erik var Haslemand, rykker han så tilbage herover, og får ydermere ansvaret for at rekruttere folk, der skulle prøves af på radioudsendelserne. Og hvad gør Erik så? Han havde en fortid i Østjysk Musikforsyning, og Harmoniorkestret Kernen startede han sammen med Errboe og de andre ude på Marselisborg Gymnasium. Det startede der. Han gjorde selvfølgelig det letteste af alt, og det sikreste, og det var jo at spørge dem, han har spillet sammen med og kendte inden for musikken. P3 er popmusik, og ej, hvor det går.

Jeg mødte ham tilfældigt en lørdag formiddag på Store Torv, i juli måned, lige udenfor Frants Hingelberg, guldsmeden, og nå, og det var da lang tiden siden,

vi havde set hinanden, og så siger han: "Du øh, har du ikke lyst til at lave en radioudsendelse?" "Joe", men ville sige, at Gerhard Nielsen lige for fuld kraft havde afvist mig. Altså, fuldstændigt lukket døren! "Ja, men altså, har du ikke...?" Selvfølgelig havde jeg!

OG DET HAVDE DU IKKE PRØVET FØR?

Det havde jeg ikke prøvet før. Og så siger jeg: "Er der noget, jeg ved noget om i øjeblikket, så er det ragtime!" En af mine andre venner, Erik Møldrup, var på Musikvidenskabeligt Institut, og hans hovedopgave var om ragtime, Scott Joplin og alle de der. Ham havde jeg hjulpet med at skaffe plader via mit arbejde i Fona, fordi de skulle jo importeres fra USA. Det har nok taget to måneder dengang at få dem hjem derovrefra. Derfor vidste jeg sindssygt meget om ragtime. Samtidigt faldt det sammen med, at filmen "Sidste stik" med Robert Redford var oppe, og derfor foreslog jeg, at det skulle være en time om ragtimemusik. "Fint, det gør du!" ... Mere blev der ikke sagt.

OG SÅ VAR DET OP TIL DIG SELV AT VURDERE, HVORDAN DET SKULLE KØRE?

Jamen, jeg anede jo ikke en kæft om det, rent ud sagt. En lørdag formiddag i august måned, klokken 11 træder jeg ind ad døren i Halmstadgade til Danmarks Radio med en plade. Jeg havde skrevet en masse ned, og havde ikke tegnet noget op, men havde gudskelov lavet den for lang. Det går jo ikke at du skal lave en udsendelse på 57 minutter, og så går du i stå efter 49. Men jeg havde for meget, og det var teknikerens hæder og ære, at der kom en udsendelse ud af det. Erik kom ikke engang derop. Jeg havde aldrig sat en mikrofon op, ingen mikrofonprøve, ingenting!

Nå, men jeg fik udsendelsen på plads. Der gik vel 14 dage, så kommer Erik ned til mig i Fona-forretningen en onsdag over middag: "Kunne du tage Natradioen i aften?" Natradioen hver onsdag fra midnat til klokken 2 var noget af det første, vi fik fast på P3 i Aarhus. "Jo", sagde jeg. Som ny, som freelancer er der et ord, man aldrig bruger, og det er ordet nej. Det sker ikke. Bruger du ordet nej, er der lukket af. "Men du skal lige tage til København og sende!" "Jamen for helvede Erik, jeg står her i forretningen. Hvad skal vi gøre?" "Jeg har en flybillet til lufthavnen, og når du kommer til København, tager du en taxa ud til Rosenørns Allé, og der er Arne Honoré og tager imod dig. Han ved godt, at du aldrig har

lavet radio før, og han er blid og venlig og alt det der overfor dig." Det blev så min egentlige debut, at sidde i to timer og sende der. Da varede en pause kun to minutter, en sang med Beatles varede længere. Der var sgu ingen pauser. Der var et lille hotel i nærheden, hvis du skulle overnatte fra den ene dag til den anden, og der havde de bestilt værelse til mig, Og, alt var nyt! Da Erik spurgte, sagde jeg "Jamen, hvad fanden gør jeg?", og så tog jeg en ordentlig bærepose med plader fra forretningen, og tog med derover.

VAR DET PÅ FORHÅND FORTALT DIG, OM DU SKULLE LAVE NOGET MED SPECIEL MUSIK?

Nej, nej, det var alt muligt. En almindelig natradio på P3. Det primære var jo, at Aarhus eller Provinsafdelingen havde forpligtet sig til at sende. Hvis der var sygdom eller sådan noget – det er jo det sædvanlige, hvis jeg har ferie, så er der en afløser der laver mit. Hele det der puslespil, sådan er vores firma jo skruet sammen. Men jeg var derovre, og jeg var jo selvfølgelig rystende nervøs. Jeg talte det mest forfærdelige jysk og engelsk. Teknikerpigen var en hellighed. Hun var rødhåret, hun kiggede ind, hun var selvfølgelig sådan en københavner, og så kom jeg der, sådan en bette århusianer.

Det var i september, og i oktober kontaktede Erik mig igen. Da var der teknikersygdom i Aarhus, men vi kunne dog sende fra Halmstadgade, og der kom så en tekniker ned fra Holstebro. Hvis vi lige skal have den med også, så arbejdede vi dengang med radioudsendelser på den måde, at grammofonpladerne stod ude ved teknikeren, og jeg sad inde i studiet, og kippede nøglen, som det hed, og så sagde jeg go og så videre Men i starten, da jeg begyndte, var det sådan at pickup'en lå nede i rillen og den blev kørt en tredjedel tilbage, og på mit næstsidste ord, skulle jeg gøre sådan... (der lyder et knips)... fordi reaktionstiden var sådan og sådan, og når det sidste ord var på, så startede musikken.

DER VAR JO IKKE MEGET SPILLERUM.

Jamen det var teknikerens problem.

... AT FÅ DEN NED, PÅ DET RIGTIGE STED.

Det var teknikerens problem at ramme den blanke del af rillen. Senere blev det med fjernstart. Det vil sige teknikeren kunne gøre den klar, pickup'en lå i rillen,

kørte den en tredjedel tilbage, og så var der en knap, der lyste rødt inde i studiet, og det betød så, at nu kunne jeg selv trykke på knappen. Men så drillede de der teknikere jo, ikke? Fordi så fandt de jo så ud af, at ... nå ja, det var for sjov ... at lade være med at lægge på, til lige 10 sekunder før, så jeg kunne fjerne starte den.

Vi havde også det, der hed "Lørdagsklubben" med Østjysk Musikforsyning som husorkester og 55 gæster i studiet, for det var med brandtilsyn. De tillod vist, at der måtte være 52 mennesker i studiet. Damerne havde været ved frisør, for de skulle jo i radioen. De så fine ud med duller i håret, Carmen Curlers og alt det der. Det var i januar-februar måned i '77, '78, '79 eller sådan noget, og der rykkede vi så Natradioen til om lørdagen, så Aarhus sad på sendetid fra 22 til 2. Humøret var højt, det hele var gået godt, og i radioavistiden var der en tekniker, der gik med, og jeg fæs med i et af de små studier og sendte derfra. Så begyndte drillerierne. Jeg trykker på fjernstarten, så musikken kommer ud, men inde i mine højttalere, inde i studiet, har de sat en hel anden plade på. Jeg siger, at nu skal vi høre The Beatles med 'She loves you', og så kommer der Gustav Winckler ud. Men det var jo kun inde hos mig. Lytterne fik jo det rigtige, ikke? Eller en anden gang, hvor jeg skal til at trykke på fjernstarten, og så slukkede alt lyset i hele studiet. Men altså, det var sjove drillerier, vi kørte på hinanden. Vi havde det godt med hinanden.

SÅ ALTSÅ, DET FUNGEREDE.

Det fungerede fantastisk godt.

DET VAR JERES INTERNE JOKES.

Ja, det var internt. De er der jo altid. Det var sjove startår på radioen dengang i '74, '75. Jeg var selvfølgelig freelance i starten, men det blev jo til mere og mere. Vi er stadig tilbage i Statsradiofoniens dage, og monopolets dage – så en gang imellem var der nogle chefer der syntes, at det måske var lidt problematisk, at jeg samtidig var afdelingsleder i en Fona-forretning og solgte de plader, som jeg spillede i radioen. CBS havde måske en kampagne på Bob Dylan, og jeg kunne komme til at spille lidt for mange Bob Dylan plader i mine udsendelser. Så de spurgte over et par gange, om ikke jeg kunne sige op. Der var ikke noget jeg hellere ville, men kunne jeg leve af mine freelance sendetimer? "I må give

mig nogle flere sendetimer, så jeg kan leve af det!" Det gjorde de så, og så er det vi når frem til '77.

Da kom der en regel om freelancere, for det var fuldstændig skredet. Faste medarbejdere læste aviser og drak bajere og kaffe, og freelancerne lavede arbejdet.

Det var jo kommet nogle folk for øre i Radiorådet, og måske også i Kulturudvalget i Folketinget. Og så blev der simpelthen lavet det, der hedder et freelanceloft. Nu måtte du tjene 42.000 om året, og så var det ud. Det nåede jeg jo i løbet af ingen tid, og så blev det forhøjet til 90.000. Det var ligesom lønforhandlinger, man sætter uret i stå, du kan fire på alting. Jeg blev så dispenseret op til 90, så gik der nogle måneder, og så fandt de ud af i løbet af sommeren, at der kun var den ene mulighed tilbage. Frem til 1. oktober, hvor jeg blev fastansat, havde jeg tjent 123.000. Altså tre gange så meget, som jeg måtte. Men det var en nedtur. For jeg tjente cirka 12.000 om måneden på freelancearbejdet, og hvad sker der, når man bliver fastansat? Sjong, jeg røg ned på 9. Det var selvfølgelig med feriepenge og ferier, men det var lidt en begmand. Det betød dog, at jeg fik råd til at købe mit første hus, et forfærdeligt gulstenshus med vinkelstue og gulvtæpper sømmet fast ...

PÅ DET TIDSPUNKT BOEDE DU I AARHUS?

Ja, jeg har altid boet i Aarhus! Sommetider når jeg løber ind i folk, som jeg har gjort årene igennem, siger de: "Jamen, bor du i Aarhus?" Jeg har da været med til at kæmpe i Provinsafdelingen lige fra starten. Jeg er den ældste mand i huset i dag, der er ikke andre der har været der lige så længe. Sidste år var der en, der hedder Per Krogh Iversen, der holdt op på grund af alder. Jeg er den, der har været fysisk længst i huset.

MEN DU HAR JO ANDET END AT SPILLE MUSIK, LEIF. DU HAR OGSÅ INTERVIEWET KENDTE MUSIKERE?

I kraft af, at Provinsafdelingen startede på nul, og at man over en årrække skulle op på 10% af den totale sendetid i Danmarks Radio, fik jeg flere og flere udsendelser. I '77 etablerede vi "Mellem rillerne", tror jeg udsendelsen hed. Den gik lørdag aften fra 19 til 20 på P3, og udsendelsen skulle afspejle musiklivet i provinsen. Vi skulle hele tiden holde fast i, at det var i provinsen, fordi det var det, der var grundlaget, da man i 1969 besluttede, at Danmarks Radio skulle

decentraliseres. Man var blevet træt af, at der kom en eller anden smart københavner, der skulle snakke med nogen ovre i Hirtshals, og have at vide, hvordan det gik med rødspættefiskeriet. De talte jo fuldstændig forbi hinanden. Den ene forstod ikke den anden og omvendt.

Det var det, man politisk ville cementere med starten på alle regionalerne. Der havde selvfølgelig været små redaktioner. Der havde lige op til at jeg begynder været fem-seks adresser i Aarhus. Jamen, nede på Slipvej i Havnen, der var det TV-Avisen, og på Svalegangens Teater i Rosenkrantzgade lavede man TV-udsendelser, og sådan var det fordelt rundt omkring. Ovenpå Café Hack havde vi et lokale, i Fredensgade havde vi to små studier, og i Ryesgade havde vi kontorer. Der var et folkevognsrugbrød, der ikke bestilte andet end at køre rundt dagen lang mellem medarbejdere med bånd og alt muligt materiale. Det var det, der byggede det op i Aarhus, og her var jo et ordentligt kulturliv.

Det der lå i kortene hele tiden var musikudsendelser, og så blev det også så småt til med interviews. Hvis Gasolin nu var rundt i provinsen, og skulle spille i Skanderborg eller Aalborg, kunne jeg interviewe dem. Ellers har jeg taget fra Esbjerg til Skagen, godt og skidt, små og store navne, Cliff Richard for eksempel i 1976. Han skulle synge i Herning, hvor han gav koncert med den LP, der hed "I'm nearly famous". Han var en sød og rar mand, let og fremkommelig, og han havde selvfølgelig hørt 50.000 gange: "Åh, jeg har været dit idol siden..."

Det betød, at det blev udvidet, og at jeg kom en del på kant med medarbejderne i København, for efterhånden som Aarhus fik sig cementeret, så blev København jo irriteret, ikke?

DE VAR LIDT MISUNDELIGE?

Ja, for de havde jo været med til at bestemme alt, hvad der foregik. Det skete derovrefra, og så var det afgjort. Pladeselskaberne så jo fordelene i, at fik de et nej, så spørger vi lige i Aarhus

DU MÅ JO HAVE FÅET TILSENDT EN MASSE MUSIK? ALT MULIGT, DET VAR VÆRD AT FÅ FREM.

Sindssygt meget. I begyndelsen var jeg jo selvfølgelig glad ved det. Der kom post to-tre gange om ugen, med LP'er, LP'er, LP'er, singler og alt det der. Og

pladeselskaberne, neej, hvor var de flinke. Dengang betalte Danmarks Radio 68 kroner per minut i afgifter...

... FOR AT FÅ LOV TIL AT...

Ja, og de 68 kroner blev så fordelt på komponist, forfatter, udøver, forlag og pladeselskab. Så regnskabet gik jo hurtigt op. Havde vi spillet et nummer fra en LP, der varede 3 minutter og 17 sekunder, hev de pengene hjem. De dængende mig til med plader, for jeg havde den fordel at jeg havde arbejdet i Fona i pladeafdelingen i Guldsmedgade, som var den 7. største pladeforretning i Danmark. Når vi er i den kommercielle verden, er din største kunde din bedste ven.

De kendte mig. Jeg var jo ikke bare ham derovre fra Aarhus af, så derfor gled jeg jo lidt ind i det, for de kendte min kommercielle tilgang til tingene fra Fona, så jeg fik tit fortrin, oplevede jeg det som, for de der socialistiske brokhoveder inde på Rosenørns Allé. Kunne man nu spille det eller ej, for meget til den ene side, for meget til den anden side. Så kom de til mig, og jeg sagde, den køber vi ind.

De ringede. Jeg har prøvet, at sådanne medarbejdere har ringet til mig og truet mig en lørdag eftermiddag. Sådan der: Hvis du næste gang laver interview med Gasolin, så sker der bare sådan og sådan.

VAR DET DENGANG HVOR... JEG KAN HUSKE MYLIUS, DA HAN KOM FREM, DA VAR HAN OGSÅ SÅDAN BLACKLISTET, FOR HAN VAR JO IKKE SÅDAN EN PERSON, DER VAR HELT KRITISK MED MUSIKKEN HAN SPILLEDE, FOR MUSIK VAR JO...

... glæde, og det var godt!

MEN DET HAR JO SÅ ÆNDRET SIG SIDENHEN?

Ja...

... OG HAN FIK JO LOV TIL AT INTERVIEWE BEATLES.

Det udviklede sig, og jeg fik flere og flere af de der interviews – Tom Jones, Stevie Wonder, Mark Knopfler, Sting! Jeg kan huske da Dire Straits var på deres første kontinentale Europatur i Randers. Der var jeg sammen med pladeselskabet, og bagefter var jeg ude med bassisten John Illsey, pressepiggen og flere andre på Maxime og drikke bajere.

Da Sting gik ud som solist i 1985, med "Dream of the Turtles" som LP'en hed, var jeg i København, og blev inviteret med ud at spise bagefter. Toppen af EMI, pladeselskabet, sad ved bordet. Det var på restaurationen på Plaza-hotellet inde ved Rådhuspladsen, og jeg var den eneste udefra, der var inviteret med.

Men tilbage til Gerhard Nielsen. I 1981 finder han på, at vi skulle tage en tur til USA og se at få lavet nogle interviews. Firmaet gav en tur, og jeg havde min daværende kone med, selvom det var dyrt. Første gang i USA, første gang i New York, første gang i Los Angeles: "Få de interviews op at stå!" Jamen, sådan var han, ikke?

OG SÅ VAR DU UDE AT INTERVIEWE EN MASSE SJOVE...

Ja, jeg fik nogle fede interviews i Nashville. De lå i oktober måned, hvor der var CMA Awards, altså Country Music Associations årlige Grammy-uddeling. Jeg havde først haft nogle dage i New York, så fløj vi ned til Nashville og lejede bil og interviewede. Vi fløj videre til Los Angeles, hvor jeg interviewede Herb Alpert. Jeg vil jo nok sige, at det var den eneste gang, der ikke blev taget nogle billeder. På det tidspunkt havde han købt de gamle Chaplin-filmstudier, for de kunne jo bruges til videoproduktioner til popsangene. Jeg sad og interviewede Herb Alpert inde på hans kontor... og den eneste gang, hvor jeg har sagt bagefter: "Æv, hvor træls det her." Tænke sig, hvis jeg kunne have taget et billede, men det lå helt udenfor.

Nå, det var en tilfældig formiddag, og om eftermiddagen skulle jeg interviewe Rita Coolidge, der havde været gift med Kris Kristoffersen.

Pressemedarbejderen fra EMI, altså pladeselskabet, om jeg havde noget imod, at vi tog hjem til hende privat, fordi hun havde et sygt barn. Nej, for helvede... så kørte jeg med ham i hans bil ud til Beverly Hills, hvor hun boede, og jeg fik lavet et interview med hende der.

Pladeselskaberne havde jeg kontaktet hjemmefra... og København var gevaldigt interesserede, fordi nu var der jo en mand, gratis, i USA, og interviewe. Jeg fik også et interview med Earth, Wind and Fire. Og det var helt vildt. De skulle på Europa-tur. Det betød, at jeg kunne nå at lave interviewet med dem derovre i

Los Angeles, inden de kom til Danmark, og det vil sige, bringe det på radioen, inden de kom.

Jeg kan huske, de spurgte i New York: "Jamen, hvor mange lyttere har I egentlig?" Jeg havde på det tidspunkt omkring en 25.000, og det var mere end en enkelt radiostation havde i New York inden for et kvarter. Amerikansk radio, det skifter jo bare. Gider du ikke høre mere på det, så kører du jo bare om på næste. Classic rock, ballads fra tresserne; jeg kan huske i Los Angeles var der 27 kategorier af musikstationer.

SOM HVER KØRTE DERES...

Ja, ja. Ballads of the Fifties...

EN FORM FOR DAB-RADIO, SOM VI HAR DET I DAG.

Lige præcis. På den måde der. Jeg var i Hollywood Hills til en koncert, som viste sig senere hen at blive historisk. Det var dobbeltkoncert med en sanger, der debuterede som Luther Vandross. Han havde lavet sange for Bette Midler, David Bowie og nogle af de store soulnavne. Han debuterer på det tidspunkt, og Sony spurgte om jeg ville lave et interview med ham. Der var så billetter til koncerten. Men han var opvarmer.

Bagefter kom så The Commodores med Lionel Richie. Det var den 26. oktober, det viste sig at være den sidste tur med Commodores med fuld besætning, fordi 1. januar 1982 er det jo Lionel Richie siger: "Nu springer jeg ud og bliver solist."

SÅDAN.

Men det kunne vi jo ikke vide, da vi sad derude i 28 graders varme. Open Air-koncert.

DU VAR PÅ DET RIGTIGE STED, PÅ DET RIGTIGE TIDSPUNKT.

Så interviewede jeg ham i Paris i 1993. Han lavede "Endless love", den duet, fra en film, den lavede han med – hvad er det hun hedder, Diana Ross – til filmen. Men her lavede den selvfølgelig med en af korpigerne. "Ja, hun sang sgu bedre end Diana Ross", sagde han så.

Men det fede ved introduktionen til det interview med ham i Paris, var jo at ... der var jazzfestival her i Aarhus, og om aftenen før, der havde Jon Hendricks sammen med sine to døtre reetableret ideen med gamle vocalese udgaver af jazznumre, Duke Ellington, og så videre. Da jeg interviewer Al Jarreau, siger han, jamen Jon Hendricks, det var min gamle sanglærer.

Nå, men så kommer han til byen, og jeg tænker, at det er jo en opgradering af portrættet, hvis jeg lige havde to minutter med hans sanglærer. Jeg siger så til Jon Hendricks, at jeg går under andet sæt, fordi jeg skal op klokken 5 næste morgen og flyve til Paris, og lave interview med Lionel Richie. "Åh, så må du endelig hilse ham, for det er jo også en af mine gamle elever". Så det første jeg siger, da jeg kommer til Lionel Richie, det er: "Jeg skal forresten hilse dig, fra din gamle sanglærer." Og så med det samme...

Det er jo den fantastiske glæde, man har ud af at arbejde inden for det samme område i så mange år. I så mange forskellige konstellationer at tingene binder sig selv sammen. Det bliver en lang kæde, det er ikke en ring, der ligger der, men det hænger sammen.

DET ER EN MASSE TING, MEN DET GLIDER ALLIGEVEL SAMMEN.

Det gør det. Og det er også derfor folk... jeg har aldrig manuskript med i studiet, det gider jeg simpelthen ikke. Jeg ved jo, hvad jeg skal vide. Så på den måde får det jo en styrke i sig selv, at det bider sig selv positivt i halen.

AARHUS

LEIF, DET ER INTERESSANT. JEG ER SIKKER PÅ, DU KUNNE FORTÆLLE RESTEN AF DAGEN... MEN JEG HAR STADIG ET PAR SPØRGSMÅL. DU ER STADIG AARHUSIANER.

Det kan man godt sige.

DU VED JO, AT VI ER PÅ GRÆNSEN TIL AT BLIVE KULTURHOVEDSTAD 2017.

Det er tæt på.

DER ER JO MANGE MENNESKER, SOM TÆNKER, OM MAN SKAL BRUGE EN FORFÆRDELIG MASSE PENGE PÅ SÅDAN NOGET... DE KUNNE BRUGES PÅ SKOLER, OG DET ER DER EN MASSE MENINGER OM.

Det komplette og ideelle samfund, det eksisterer jo ikke. Man kan lige så godt se det i lyset af, at når man har sagt kommunen eller landet ikke kan få pengene til at gå op, står og falder det jo på befolkningstilvækst og tilbagegang, så med næste generation er der færre, der skal betale for flere og så videre

PRÆCIS. MEN SÅ SKAL JEG OGSÅ LIGE HØRE... VI SKAL OGSÅ SNAKKE OM DE UNGE MENNESKER I DAG. VI SNAKKER MEGET OM AT DER BLIVER FOR MANGE AKADEMIKERE, FOR FÅ HÅNDVÆRKERE. ET ELLER ANDET STED, SÅ ER DET JO DEM, DER SKAL FØRE VORES SAMFUND VIDERE PÅ ET ELLER ANDET TIDSPUNKT. HVAD SYNES DU DE UNGE MENNESKER SKAL GÅ EFTER? HJERTET, FORSTANDEN, ELLER GÅ MED EN KOMBINATION AF DET HELE?

De er jo nødt til at kombinere tingene. Idealisten kan jo ikke overleve. Lad os nu sige, at vi alle gerne ville være tømrere. Nå, men hvis der ingen elektrikere er, så kan vi jo ikke bygge nogle huse, vel? Det kan godt være, de kan sætte nogle døre i, men hvis ikke der er nogle murere til at sætte rammerne omkring, Du bliver nødt til ... altså, det er jo ikke nogen tag-selv-lagkage, for pokker, du bliver nødt til at se realistisk på det. Samfundskonstruktionen betyder at vi skal have Legoklodserne til at mødes, for ellers så kommer det ikke til at køre, men selvfølgelig stræbe efter, at der hvor hjertet er, er også der hvor talentet er. Det man har mest lyst til, og hvis den kabale... altså, hvad skal man sige, hvis det er muligt at man kan komme i drømmejobbet, er det er selvfølgelig det, der gør det. Det du er bedst til, er det der er lettest, med et smil på læben. Men du bliver nødt til at se på samfundet strukturelt, ikke? Fordi ellers så går kabalen ikke op.

MAN KAN NÆSTEN OGSÅ SIGE, HVIS DU GÅR EFTER DIT HJERTE OG DIN HJERNE, SÅ FÅR MAN NOK OGSÅ NOGLE PERSONER SOM PÅ ET ELLER TIDSPUNKT KOMMER RIGTIGT TIL AT HVILE I SIG SELV...

Selvfølgelig gør de det. Jeg kommer lige til at tænke på ... det ser man altid med de der stjernekokke, ikke, altså, hvordan de går ned med den ene restauration efter den anden, fordi de kan kun leve, hvis de får kørt frisk fisk fra Skagen til Aarhus hver dag...

KLART...

... men det bliver jo nogle halvdyre fiskeretter. Altså, så kan det godt være, du bliver nødt til at tage dem fra i stedet for. Men altså, hele den der idealisme omkring det at være kok, jeg synes, det er et fint eksempel på, at det kammer over. På det grundlag er der ikke kunder nok i butikken, hvis man hedder Wassim, eller hvad pokker nu de hedder. Der koster tre retter mad 1900 kroner plus vin!

JA, PLUS VIN OVENI.

Det er der jo ingen, der har råd til, vel? Så der kan man sige, netop kokkefaget er en illustration af, at vi bliver nødt til at have hjernen med, ikke? Og, ja, jeg går sindssygt meget ind for vores kulturby til næste år. Jeg synes det er en dejlig ting...

DET ER DA RART AT HØRE!

... fordi vi lever i en sådan kedelig digital verden, hvor der er nuller og ettaller, og det hele skal gå op i det der, og hvis du ikke har den nyeste iPhone, så er du et fjols, og så videre, ikke? Så... endelig fokus på det der, ikke! Det er da det vi mangler, fordi det trækker os også ud...

Jeg tænker så tit på, altså for mig, musik, musik, musik, med plader derhjemme, med radioen – men, gå da for fanden ud en gang imellem og hør på nogle koncerter! Det kan da godt være, de spiller musikken næsten som om det var på pladen. Men det at være der, se med, det er en en-til-en oplevelse, gå i teatret. Få den oplevelse, frem for at det bare bliver tv-serier og Netflix, det hele. Det er en helt anden dimension, du får ud af det. Og maleriudstillinger! Gå på nogle museer, for pokker, se maleriet med egne øjne! Det kan da godt være, du kan finde alle de der billeder af van Gogh på nettet, men tag dog en tur til Holland, for pokker, ikke...

... OG SE DEM LIVE.

Jeg var i juni måned i New York, og MOMA havde en special udstilling af Degas på øverste etage. Gamle kultegninger på størrelse med et A4-ark, og du kunne ikke komme til for folk, de stod i lag. Se hans kultegninger fra 1880-erne, skitserne til balletbillederne, og alle de der ting, altså – åh. For det er der man kan sige, det er da fint nok med nogle kunstplakater, der koster halvandet hundrede kroner, ikke? Men altså, det dør fuldstændigt... jeg har, altså en af

mine favoritmalerere, hedder Albert Bertelsen hedder, han blev 95 i sidste uge, og så videre Jeg har nogle af hans tryk på fotografier og så videre, men når du ser den ægte vare! Altså, der er et af malerierne, som jeg så hos en samler, det er kommet ud som tryk, ikke som plakat, men altså der er en verden til forskel. Så lad os da endelig komme ud at få den der ægte vare oplevelse, også fordi folk de bliver mere og mere bredrøvede af at sidde ved deres computere. De kommer ingen steder, fordi det der med at når du oplever hele verden på en skærm... det er ligegyldigt om det er vejrudsigten, eller om det er jordskælv i Kina. Det er det samme format, alt det der. Kom ud af det der, og føl både hjerte og smerte på den der måde. Hurra for kulturbyen!

VI SKAL LIGE HAVE EN TING PÅ DET RENE! DU KOM JO MED HAM CYKELHANDLEREN, HERMANSEN...

Ja, Hermansen.

HAM VIL JEG GODT LIGE HAVE MED. NU SCANNER VI HAM IND, SÅ HAN SKAL MED.

Ja, han skal med.

JA, HAN VAR EN SKÆG FÆTTER.

Jeg var jo 6½ år, da vi flyttede ned på Åboulevarden, jeg har jo berettet, hvordan det var og om forholdene der, og han lignede jo sådan en stor bosset fyr, han lignede simpelthen den onde mand i Chaplin-filmene. Ham der altid løber efter Chaplin rundt om hjørner, og rundt om husene. Men han var lige så rar, som han var stor. Og forfærdelig at se på. Men han kunne ikke gøre for, at han var kommet til at se sådan ud. Cykelværkstedet var jo et hul uden sidestykke, det blev mørkere og mørkere, jo længere man kom tilbage. Men han var også vellidt, for alle de brugte cykler, han fik ind, fik vi lov til at skrælle. De havde jo celluloid på styrene, og det sad vi med vores brændglas og brændte. Jeg kan huske i baggården der, ved siden af hvor min far havde skrædderi, var bagtrappen op. Så sad vi på trappen der, og døren stod jo selvfølgelig åben, og min mor og de andre der, var selvfølgelig tossede over den stank, den røg der steg ... det var sådan helt, det sugede nærmest røgen op der.

Han havde jo en bror, der også var cykelhandler omme i Nørre Allé. Der er også en Hermansen Cykelforretning ovre, det var den pæne. Det her, det var en

drukbule, de sad jo derinde og drak bajere. Men altså, han var en fabelagtig figur, og jeg nåede at tage nogle billeder af ham.

DET MÅ VEL OGSÅ HAVE VÆRET MED TIL AT PRÆGE JER LIDT? SÅDAN...

Vi var lidt bange for ham men han gjorde jo ikke en kat fortræd. Han så bare ud som Belfegore i sin brune kittel, som var sovset til i cykelolie og alt muligt andet. Han lignede, jeg ved ikke hvad, med sit lange skæg. Men han var en skøn fyr og var en del af miljøet. Og på den anden side af Købmand Frost, der lå Bager Jensen. Selv om det er svært at tro det i dag, var jeg lille og lyshåret, og havde ægte krøller over hele hovedet og så videre Der var det sådan, at når damerne fik lov til at klippe en krølle af, så fik jeg en flødekage. Så det var jo fedt. Jo, der var et skønt miljø dernede, dengang. Hvor jeg har været de der seks-syv år.

DANMARK, EUROPA OG VERDEN

LEIF, JEG HAR ET ALLERSIDSTE SPØRGSMÅL TIL DIG. DET SKAL VI HAVE MED OGSÅ. DANMARK I DAG. DET KAN MAN JO SIGE MANGE FORSKELLIGE TING OM. NOGEN SYNES, DET GÅR GODT, ANDRE SYNES DET GÅR SKIDT. HVORDAN SYNES DU DET GÅR MED LANDET I DAG?

Jeg vil sige, jeg synes ikke det går ret godt. Fordi jeg synes, at vi desværre er ramt af, hvad det meste af Europa også er ramt af... af en forfærdelig masse uduelige politikere, for at sige det rent ud. Og administrationen er ad h... til, ikke? De begår så mange, hvad skal man sige, administrative fejl, som koster os, du og jeg. Klassikeren er selvfølgelig IC4-toget, som nu ender med at blive skrottet. Vi oplever den ene ting efter den anden, hvor man også køber... jeg kan ikke huske, man købte nogle tanks ind, som ikke kunne klare en vejsidebombe, og så måtte man til at armere bunden på dem, og det vil sige, at man kun kunne få folk til tanks, der var 1 meter og 54 høj, og det er de færreste inden for militæret, der er det. Fagligt ukvalificerede folk, der administrativt styrer landet. Det er et problem, for det koster alt for meget i skattepenge på grund af de der fejl. Så jeg synes ikke at det går godt.

MED VORES TOG, IC4-TOG FRA ITALIEN.

Ja, det er det jeg mener. Det er jo blevet en otte milliarders sag, det der, og sådan har der været hele vejen igennem. Og hvis folk så siger øh, bøh... Så får det ingen konsekvens. De kører bare videre. Ingen konsekvens. Den der uansvarlighed, når det er andres penge man bruger. Det er der, jeg synes, der er kammet over. Og det er ligegyldigt om vi siger højre eller venstre. Jeg tænker ikke på nogle partier. Det er over hele linjen. Ham der gutten, der solgte Dong for ingen penge, og når man tager til USA, betragtes det jo som et slyngelfirma. Jeg var jo i New York i juni måned, og talte med min gode ven Patrick Hughes, der er byhistoriker. Vi tager altid nogle skønne ture rundt i byen, hvor han peger ud: "Nu skal du se der...!" Han ved næsten alt, om hver eneste bygning. Så kom vi også forbi Financial Quarter, dernede i Downtown, og så nævnte han, at de bliver betragtet som en flok slyngler i USA. Og derfor synes jeg det er så trist, fordi vi jo ellers er et særdeles velfungerende, veluddannet samfund. Men så falder det med, at det ikke er de rigtige folk, der administrerer det.

VI ER JO, KAN MAN VIST GODT SIGE, ET HOMOGENT FOLK. VI ER JO SÅDAN EN LILLE STAMME, SOM MAN SIGER.

Vi fungerer godt, og beviset får vi jo udefra, nu hvor Apple bygger i Viborg, og Google der bygger på Fyn. Når de der mastodonter som kan gøre, hvad de vil, fordi de har en million milliarder i baglommen, de siger, at Danmark tror vi på, dem kan vi regne med. Vi har ingen strejker mere, alle er tilfredse... så det er et troværdigt samfund, i bund og grund.

GODT. LEIF, DET VAR DE SIDSTE ORD. DET HAR VÆRET UTROLIG SPÆNDENDE...

Var det godt nok?

JA, DET VAR DET. TAK FOR DET!